

Títol: SET

Categoria: ADULT

Pseudònim: ALBERT BLASCO

No, no m'ho provoca la lluna plena, sóc una altra mena de bèstia. Tampoc dec ser un vampir, ja que no m'atrau la sang per ella mateixa, no la necessito per viure, només és una excusa per matar. Desitjo fer-ho, això sí que no puc reprimir-ho: assassinar, arrabassar la vida, veure sofrir, observar l'agonia fins que l'últim alè surti del cos de les meves víctimes. De fet, no són víctimes, són instruments per aconseguir el meu desig. És el meu i el seu destí. No sé qui m'ha beneït per anar per aquest camí, ni sé on em portarà al final, però passada la por i la incertesa inicials, ara m'hi trobo a gust, m'agrada i hi sento plaer. No sóc jo el culpable, Déu o el Diable m'han convertit en el que sóc. Una fera diferent de les que hi ha descrites als llibres, ni estic fet de trossos de diferents cadàvers, ni estic mort i viu alhora, ni sóc un ratpenat de dia i un ésser assedegat de sang després de la posta de sol.

No sé quan m'esdevindrà el pròxim canvi, poden ser tres dies o potser una setmana. A hores d'ara, però, ho enyoro, ja sóc més aquell que aquest. Ser un assassí que necessita la mort aliena com si fos aigua enganxa com una droga, et tornes addicte i és impossible deixar-ho. Vull sentir els regalims de sang tèbia com s'escorren entre les meves dents i cauen coll avall amarant-me tot el pit.

Tot comença amb sensacions i emocions molt lleugeres, una mena de suau angoixa en l'estómac, un no saber on posar-se, una mica d'insomni, set, això sí, molta set, que no s'apaivaga amb aigua ni amb res, només amb sang.

El cabell i el pèl que em recobreix el cos va caient a grapats fins a tornar-me totalment glabre. De la columna vertebral, que s'encorba de manera que em fa caminar de quatre potes, em sorgeix una cua, llarga i musculada, que puc fer servir com un fuet. Els lòbuls de l'orella em desapareixen, quedant-me només uns forats arran de la cara, però terriblement útils per sentir els sorolls més llunyans.

Dels dits em surten unes urpes semblants a les d'un ós, dures com l'acer i esmolades com ganivets de cuiner, amb les que separo el cap del cos d'un sol cop. Com sagna un coll tallat, quina ruixada de sang tan generosa.

La pell encara dèbil i blanquinosa guanya en gruix fins a esdevenir gruixuda i elàstica com la d'un rèptil, i des dels ulls fins a la fi de la cua s'omple de vesícules i pústules que deixen anar una olor fètida, molesta per a tothom menys per a mi.

El nas i els llavis també desapareixen i els ulls s'enfonsen, tots els sentits multipliquen l'agudesa cents de vegades, puc veure una llebre a dos quilòmetres de distància i reconèixer l'herba que menja. La llengua s'allarga i esdevé un múscul llarg i fort, complement de la cua amb la qual puc arribar als llocs més recòndits dels cossos decapitats encara calents.

Perquè se'm pugui entendre, sóc una mescla impossible entre un llangardaix i una hiena, ara em trobo en aquest estat, en el que em sento més a gust d'ençà que van començar aquestes transformacions.

Surto a matar, encara que ni em sento un assassí ni crec que mati. Hi ha persones que es creuen amb mi i jo necessito apaivagar la set, de la mateixa manera que la gent agafa una fruita d'un arbre quan té gana.

El carrer està fosc i ja em va bé, ja que jo em moc millor en la penombra. Avanço arrimat a una paret en direcció a la cantonada. És tard i el centre de la població, ple de carrerons, està solitari. Camino pel nou carrer, una mica més ample, fins que veig i oloro un home jove fumant en un portal. Els meus passos són silenciosos i els moviments lents fins al moment de l'atac. M'alço davant seu i, amb un cop de cua, el deixo noquejat; un gir del meu cos amb el braç estirat li arrabassa el cap del cos, que no deixo caure; el cap surt projectat fins al mig del carrer, i de moment allà el deixo, potser més tard el prendré com a trofeu. La llengua s'introdueix pel costat de la columna vertebral i xuclant deixo el que fins fa poc era el cos d'un home atlètic convertit en un esquelet amb la pell apegada als ossos. Recullo el cap, que encara manté el cigarret entre els llavis, i l'amago en un racó, ja que encara tinc set, molta set i, tot i que la nit avança, encara em resta temps per trobar-me amb algú més.

Les meves mans i els meus peus són encoixinats com els dels gossos, ningú em sent mentre em desplaço pels carrers i quan senten l'olor que desprenc ja és massa tard.

Això deu ser una mena de premi, noto la ferum d'una parella. No sabeu quanta diferència hi ha entre l'olor del cos d'un home i el d'una dona, els dos són apetitosos i m'embogeixen de tal manera que desitjo atacar-los a tots dos. M'espero rere la cantonada i, en el moment que surten besant-se l'un a l'altre, els arrenco els caps i els deixo amb cura a terra. En el fons sóc bo, n'estic convençut, i si ells poden gaudir uns segons més del petó, a mi no em fa res. Mentrestant, em lliuren pels forats del coll que han quedat al descobert tota la sang del seu cos. Dessecats, els deixo caure a terra encara agafats de la mà. Recullo els dos caps i torno enrere per deixar-los al costat del noi que fumava.

És una bona nit, aquesta, en què començo a sentir-me tip, però qui desaprofitaria una nit així de càlida en un estiu favorablement suau.

Ara ho faré al revés. Em quedaré quiet en un racó del carrer esperant la propera persona que gosi passar davant meu, mentrestant aniré paint els litres de sang que porto ja empassats fins ara.

M'adormo uns minuts i això no m'ho puc permetre. Maleïda bèstia, no saps que ets morta si algú et descobreix? Estic alerta quan passa per davant meu un grup de joves que tornen cap a casa, amb tots no puc i malgastaria massa sang per no poder empassar-me-la tota. Però hi va també un noi sol, una mica endarrerit. Quan aquest creua i el grup ja ha donat la volta a la cantonada, la musculada cua s'enrosca en el fràgil coll i en dos segons ja està separat del cos. Com en els anteriors casos, amb la llengua extrec la sang de l'interior del noi que és especialment dolça. La cua amb el cap del noi agafat es mou amunt i avall com la d'un gat quan ronca. De sobte el grup s'adona que el seu amic no hi és i tornen enrere, jo, cegat pel plaer, ni els ensumo ni els sento venir fins que els crits aterridors de tots em tornen a la realitat. Deixo caure el cap als seus peus i em faig fonedís davant de la sorpresa i el terror que, en veure l'escena, immobilitza tot el grup.

Marxo cap a casa, he perdut els caps que havia guardat com a colofó d'una nit memorable, però no m'importa, estic ben saciat de sang.

Entro a casa i vaig al pati del darrere. Des que van començar les transformacions, em vaig mudar a la planta baixa d'un edifici, així ningú em veu entrar ni sortir, ni com a home ni com a bèstia.

Sota un til·ler amb la terra estovada per les meves urpes és on millor dormo. Em deixo caure cansat, enduent-se l'aire de la nit el tuf que desprenc i que, dispersat, no alerta ningú.

L'escriptor va deixar el llapis sobre els folis en què havia escrit un text anomenat *Memòries dels canvis*, títol que havia rumiat durant la nit passada. Freqüentment tenia aquesta història al cap, no sabia d'on li venia la inspiració, però d'alguna manera l'obsessionava. Es va ajeure al llit per rellegir el relat assenyalant algunes paraules errades.

Va sentir una angoixa estranya al ventre i estava inquiet sense cap motiu. El rostre, a poc a poc, li va canviar de la satisfacció al pànic i la perplexitat en veure que del dit li sortia una urpa, alhora que grapats de cabells cobrien el coixí.